

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Tagasi Bittercreeki
rantšosse

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Back on Bittercreek Ranch
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2005 by RaeAnne Thayne
First published as *The Interpreter* by Silhouette Intimate Moments in 2005.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03452525
ISBN 978-9916-31-735-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. PEATÜKK

Ta oli väga kehvast seisusest.

Kinni seotud käte ja jalgadega, tropp suus rendiveoki kaubaruumis lebab Jane Withington hammustas mõlema põse sisekülge, üritades asjatult paanikat talitseda.

Sellest polnud kasu. Ehkki ta näris nii tugevasti, et vere maitse oli suus, mäsles rinnus, peas, soontes metsik hirm, mis lämmatas teda tunduvalt edukamalt kui suhu topitud räpane taskurätt.

Kuidas ta saaks mitte paanikasse minna? Iga normaalne inimene satuks paanikasse, teades, et on teel kindla surma poole, sest ta polnud kunagi olnud hea pokkermängija.

Ta poleks selles jamas, kui oleks valinud rahvusvahelise kaubanduslase tippkohtumise tõlgina tööst vabal õhtul väljas söömiseks mõne teise Park City restorani – kui ta ainult poleks sattunud istuma nelja vaikselt ja pingsalt vestleva mehe kõrvalboksi, kellest ühe ta hääle järgi

ära tundis ja seejärel oma kahtlustele kinnitust sai, kui salvrätti maast võtma kummardudes vargsi sinnapoole vaatas.

Seda poleks juhtunud, kui ta oleks minema suutnud hiilida ilma, et Vandeluusia kaubandusminister Simon Djami oleks teda märganud või kui ta poleks keelte osas nii paganama andekas ja poleks osanud sõnagi vandi keelt, Kagu-Aasia murret, mida nad rääkisid.

Aga Jane *oskas* vandi keelt. Ja ta tundis end piisavalt hästi, teadmaks, et polnud suutnud varjata šokki ja õudust, kui kuulis, mida nad plaanitsevad.

„Kõik on valmis,“ oli üks vandi mehi öelnud, vaevumata häält tasandama.

„Oo, imetore,“ oli vastanud Simon Djami. „Ma olen äärmiselt rahul, mu sõber. Mitu kuud ettevalmistusi viivad selle suurejoonelise protestiavalduseni, kõike seda Vandeluusia au ja hiilguse nimel. Me näitame neile, et Vandeluusia inimesed ei ole mingid marionetid, keda uskmata rüüpsed lääne käbarad võivad omatahtsi lükata-tõmmata.“

„Hea, et te need kaks FBI sülekoera ära ostsite. Nende abiga on meil pühapäeva õhtuks olemas närvigaasi kanistrid ja me oleme valmis kolmapäevase kokkuleppe allkirjastamise ajal seadeldise lõhkama.“

Närvigaas? Lõhkeseadeldis? Issand halasta, nad kavandasid terrorirünnakut.

Maitsev pardipraad, mida Jane oli selle hetkeni nautinud, tõmbus maos rasvaseks klombiks. Ta peab siit minema saama, kedagi hoiatama!

Kahjuks läks Djami temast mööda tualetti enne, kui Jane jõudis ettekandja kutsuda, et arvet küsida ja põgeneda. Ta küll üritas end kaasavõetud raamatu taha peita, aga polnud seda piisavalt kiiresti teinud.

Nende pilgud pörkusid korraks. Kui Jane mehe külmadesse silmadesse vaatas, nägi ta seal äratundmist tekkinimas – äratundmist selle osas, kes ta on ning mida täpselt oli kuulnud ja mõistnud.

Jane oli tõenäoliselt ainus inimene peale nende nelja mehe Ameerika Ühendriikide lääneosas, kes oskas vandi keelt, ja sellest külmast pilgust oli ta näinud, et tema saatus on määratud.

Nüüd, mitu tundi hiljem, sõitis veok järsku sügavasse auku ja Jane ahmis õhku, kui see jõnksatus ta tugevasti vastu metalli virutas. Pea tabas seda hooga ning korraks muutsid valu ja hirm ta uimaseks. Ta pilgutab seda tõrjudes silmi ja tundis siis näol sooja niret. Kas ta jookseb verd? Ta oli põrganud millegi terava vastu veoki seinas. Äkki kruvi?

Jane üritas põske vastu õlga hõõruda, aga käed olid tõmmatud selja taha ja ta ei ulatanud verd ära pühkima.

See oli viimane piisk. Hirm, mida ta oli kogu hingest talitseda üritanud, õrises ja närises oma rihma.

Ta oli kriisiolukorras täiesti kasutu. Oli alati olnud. Ja see kriis halvab ta kindlasti. Kõik see – suutropp, köidikud, kohutav hirm – oli liiga sarnane *eelmise korraga*, selle õudse ajaga, mida ta oli üritanud nii väga mälust kustutada, ehkki see oli võimatu.

Nagu õudusunenägudes, oli ta nüüd taas viieteist-aastane ja võõras riigis, vihaste vaenlaste keskel, paludes kõiki, kes iganes kuulas, et nad ta vabaks laseksid. Ka toona, nagu praegu, oli ta olnud ettur palju suuremas mängus.

Ja ka toona, nagu praegu, oli ta olnud täiesti kasutu, polnud suutnud keskenduda millelegi muule kui hullunud hirmule.

Oh, see oli jube. Jane tahtnuks kerra tõmbuda ja lasta rappuval veokil end magama uinutada. Surm oleks palju vähem hirmutav, kui ta selle ajal magaks.

Võta end kokku, kullake.

Ehkki ta teadis, et kujutab seda ette, kuulis Jane järsku kõrvas isa häält, kare, südamlilik ja imeline.

Ole tugev, kallid Janie-tütred. Sa tead, et oled piisavalt nutikas, et end sellest plindrist välja aidata.

Aga Jane polnud tugev ega ka eriti nutikas. Harry Withington oli alati pidanud vapper olema, jõuline nende väikeses kaheliikmelises perekonnas. Jane oli nii väga tahtnud isa moodi olla: vapper, hulljulge ja läbematu. Isegi kui nende ümber lahvatas kaos, oli Harry kindel nagu kalju ja kaine mõistus tormisel merel. Ta nautis seliseid olukordi, mis Jane'is paanikat tekitasid.

Taevas ise teab, et isa lausa otsis neid, reisides kõikides maailma kriisikolletes. Vahel tundus Jane'ile, et isa eelistab kaost rahule ja vaikusele.

Isale mõtlemine tõi taas meelde mälestuse, mida ta soovis unustada. Viimane kord, kui ta isa elusana nägi, oli isa andnud talle sama nõu, mida nüüd tema kujutlusis.

Võta end kokku. Ole tugev. Ma aitan su siit minema, kallid Janie-tütred. Sa tead seda.

Isa oli lubadust pidanud, nagu alati, ehkki see oli lõpuks tulnud tema enda elu hinnaga, ning kogu see jõud ja elutahe olid igaveseks kustunud.

Jane tõmbas vabisedes hinge. Ta ei peaks praegu selle peale mõtlema, mitte oma viimasele mälestusele isast, kui ta põgenes elu eest koos USA ja Briti eriüksustestega, kui tema röövijad Harryt igast küljest ründasid.

Kui ta ei suuda seda kujutluspilti mõtetest tõrjuda, ei leiagi ta põgenemiseks julgust – ja ta peab põgenema, saagu, mis saab.

Ta ei tahtnud surra. Mitte siin, mitte nii.

Veok loksus läbi järgmise augu ja uks rappus hingedel, paotudes nii palju, et kuuvalgus tungis korraks sisse.

Jane arutles endamisi, kus nad on. Nad olid alustanud sõitu kiirteelt, aga tükk aega tagasi olid tema röövijad pööranud suhteliselt siledalt asfaldilt sellele auklikule pindamata teele. Lämmatav palavus oli veidi järele andnud ja Jane arutles, kas nad olid jõudnud Utah' jahedasse mägedesse.

See tundus süngelt loogiline. Nad tahavad ju tema laiba kuhugi kõrvalisse kohta jätta, et teda niipea ei leitaks.

Ta tõmbas läbi kirbe tropi veel korra hinge. Ära mõtle sellele ja tee midagi!

Mida, Harry?

Mõtted kihutasid peas ringi, kaaludes valikuvariante. Mööda kaela niris alla veel verd ja see aisting tuletas

Jane'ile meelde kruvi, mis talle peahaava oli tekitanud. Kui see on piisavalt terav, et haav tekitada, saab selle abil ehk käte ümber olevad nailonnöörid läbi nüsida.

Jane ajas end läbi häda põlvili ja otsis seotud kätega üles umbkaudu selle koha, kus ta oli veoki seinaga vastu põrganud. Möödus tükk aega, enne kui põial tabas viimaks teravat serva.

Süda peksles, kui Jane ikka ja jälle kätega üle selle tõmbas. Ta võitles justkui mitu tundi veoki loksumisega, kuni tundis lõpuks, et nöör hakkab narmendama. See andis talle jõudu juurde ja mõned ärevad hetked hiljem said käed viimaks vabaks.

Jane'i tabas meeletu kergendus, kui ta tropi suust tõmbas ja kiiresti pahklude ümber olevad nöörid lahti harutas.

Tubli tüdruk, kiitis isa hääl tema mõtetes.

Mis siis edasi? Jane kükitas ja kaalus valikuvariante. Veok loksus läbi järgmise augu ja tagumised ukсед paotusid veidi taas, nii et kuuvalgus paistis läbi kitsa praosisse.

Jane arutles, kas ta saaks need seest lahti lükata. Tasus proovida. Kaotada polnud ju midagi.

Ta roomas uste poole, vaadates kitsast pilust välja. Ta nägi vaid puid – tumedat igihaljaste puude metsa ja haabade tontlikke kitsaid tüvesid.

Siin on kindlasti metsloomi. Põdrad, hirved, mägrad. Kas Utah' selles osas karusid on, mõtles ta siis.

Jane näris huult. See ei olnud tema psüühika osas just hea näitaja, et ta kartis peaaegu rohkem seda ava-

rat pimedat loodust kui saatust, mis teda teekonna lõpus ootaks.

Ei. Ta oli Harry Withingtoni tütar. Ta ei või lasta neil meestel end lihtsalt maha lüüa, et oma kurje plaane varjata. Kordki oma argpükslikus elus sunnib ta end isalt päritud nappi julgust ja jõudu kokku võtma.

Jane ei teadnud veokite tagumistest ustest midagi, aga ta oletas, et need ei olnud korralikult kinnitatud või olid kinnitused auklikul teel lahti loksunud, muidu ta vaevalt kuuvalgust näeks. Järgmise augu ajal, kui ukсед veidi paotusid, viskus ta kogu keharaskusega nende vastu. Need värisesid, aga pidasid vastu.

Ta palus jumalat. Tema meeletuks kergenduseks ei kuulnud mehed teda. See poleks pidanud läbi minema, aga mingi ime abil läks. Järgmises augus tõukas ta õlaga tugevamini, kogu jõust, ning tema hämmelduseks andis kinnitus järele ja ukсед vajusid lahti.

Jane ei suutnud oma liikumise hoogu aeglustada. Newtoni esimene seadus – liikuv objekt jätkab liikumist – ja muu säärane. Isegi Harry Withingtoni tütar ei saanud füüsikaseaduste vastu. Ta vehkis kätega, et tasakaalu leida, ning kukkus kohmakalt külge ees veokist välja.

Ka ei jõudnud ta hoogu ohjeldada selleks, et vältida teel ragbipalli suurust kivi.

Pea tabas seda õõnsa mütsuga ja hirmutavad Utah' mäed kadusid pimedusse.

* * *